

Pánium – Huszadik szám

Dániel 11 sorrendje és a 2025-ös figyelmeztetés

Jeff Pippenger

2026-03-02

Az úttörők a tizedik verstől a tizenhatodikig terjedő versek beteljesedett történetének alkalmazásában azt azonosították, hogy Róma, amely felállította a látomást, Kr. e. 200-ban érkezett meg, ugyanabban az évben, mint a paniumi csata; én pedig azt állítom, hogy 2025-ben Róma érkezett meg, és Trump, valamint Leó pápa beiktatásával felállította a látomást. 2025 az egyetlen olyan időpontot jelenti, amikor pápa és elnök ugyanabban az évben került beiktatásra. A fenevad és annak képmása 2025-ben felemeltetett mindazok számára, akik hajlandók látni. Az úttörőkkel ellentétben én a versek sorrendjét alkalmazom, nem pedig azt a történelmet, amely eredetileg beteljesítette a verseket. Egyetértek a történelmi alkalmazással, de a történet keretéül a versekben rejlő sorrendet veszem alapul, szemben azzal, hogy a versek keretét a történelem határozza meg. Azt állítom, hogy mindkét megközelítés egyaránt helytálló.

A makkabeusok forradalma

A Makkabeusok vonalát hasonló módon alkalmazom. A makkabeus felkelés Kr. e. 167-ben jóval a Kr. e. 200-ban vívott pánioni csata után, és jóval azelőtt történt, hogy Pompeius Kr. e. 63-ban elfoglalta Jeruzsálemet. Az a vonal, amely a tizenhatodik versnél kezdődik Pompeius hadvezér Jeruzsálem Kr. e. 63-ban történt meghódításával, és Tiberius Caesarig tart, aki akkor uralkodott, amikor Jézust keresztre feszítették. A keresztség és Tiberius a tizenegyedik fejezet huszonkettedik versében van ábrázolva.

És elboríttatnak előle, mint az áradat karjai, és összetöretnek; sőt még a szövetség fejedelme is. Dániel 11:22.

Pompeius tábornok Jeruzsálem Kr. e. 63-ban történt meghódítása a tizenhatodik versben, majd a keresztség Kr. u. 31-ben a huszonkettedik versben egy olyan prófétai vonalat jelképez, amely a vasárnaptörvény egyik jelképénél kezdődik, és a vasárnaptörvény egyik jelképénél végződik. A huszonharmadik vers törést jelent a szakaszban, ezáltal a huszonkettedik verset jelölve meg annak a prófétai vonalnak a végpontjaként, amely a tizenhatodik versben kezdődött. A vonalnak a huszonkettedik versben megmutatkozó határozott lezárásával együtt jár az a tény is, hogy a huszonkettedik vers ugyanannak a határkönek a jelképe, amelyet a tizenhatodik vers ábrázol, ezáltal alfa és ómega tanúságát adva annak, hogy a tizenhatodiktól a huszonkettedik versig terjedő versek egy önálló prófétai vonalat alkotnak.

Tegyük hozzá ehhez, hogy a tizenötödik és a tizenhatodik vers a Szeleukida királyságról a római hatalomra való átmenetet jelöli, és így a folytonosság megszakadását látjuk a Szeleukidáktól a tizenötödik versben a rómaiakig a tizenhatodik versben; továbbá a tizenhatodiktól a huszonkettedik versig terjedő szakasz világosan elkülönül mint egyetlen prófétai vonal. A tizenhatodik vers bevezeti a következő hatalmat, amely Júdea fölött uralkodni fog, s ezzel a prófétai történelem

átmenetét jelöli, miként a huszonharmadik vers is. A vonal a vasárnapi törvényt jelképezve kezdődik és végződik, és az elején kezdődő szakasz Dániel könyve tizenegyedik fejezetének huszonkettedik versében ér véget.

Smith — és három császár

Az a tény, hogy a tizenhatodik vers a vasárnapi törvényt ábrázolja, miként a huszonkettedik vers is, megköveteli, hogy e két verset egymásra vetítve értelmezzük. Uriah Smith a huszonharmadik vershez fűzött megjegyzésében megmagyarázza, miért olyan történelmet ábrázol, amely az előző versek történelmében korábbra nyúlik vissza, nem pedig olyat, amely közvetlenül a huszonkettedik vers keresztje után következik.

„23. VERS. És miután szövetséget kötöttek vele, csalárdul fog cselekedni; mert feljön, és kevés néppel is megerősödik.”

Az az „ő”, akivel az itt említett szövetséget megkötik, szükségképpen ugyanaz a hatalom, amely a prófécia tárgya a 14. verstől kezdve; és hogy ez a római hatalom, azt minden vitán felül bizonyítja a prófécia beteljesedése három személyben, amint már említettük, akik egymás után uralkodtak a Római Birodalom felett; tudniillik Julius, Augustus és Tiberius Caesar. Az első, miután diadalmenetben visszatért saját földjének erősségébe, megbotlott és elbukott, és nem találtatott. 19. vers. A második adószedő volt; és a királyság dicsőségében uralkodott, és nem haragban, sem csatában halt meg, hanem békességgel, a maga ágyában. 20. vers. A harmadik álnok volt, és az egyik leghitványabb jellem. Békességesen jutott a királysághoz, de uralkodásának és életének egyaránt erőszak vetett véget. És az ő uralkodása alatt öletett meg a szövetség Fejedelme, a názáreti Jézus, a kereszten. 21. 22. versek. Krisztus soha többé nem törhető meg, és nem is ölhető meg újra; ennél fogva semmiféle más kormányzatban és semmiféle más időben nem találhatjuk e események beteljesedését. Némelyek megkísérlik ezeket a verseket Antiochusra alkalmazni, és a zsidó főpapok egyikét teszik a szövetség fejedelmévé, jóllehet soha nem nevezik őket így. Ez ugyanaz a fajta okoskodás, amely Antiochus uralkodását igyekszik Dániel 8 kis szarvának beteljesedéseként feltüntetni; és ugyanazon célból hozzák fel; nevezetesen, hogy megtörjék a bizonyítékok ama nagy láncolatát, amely kimutatja, hogy az adventtan a Biblia tana, és hogy Krisztus immár az ajtó előtt áll. De a bizonyítékot nem lehet megdönteni; a láncolatot nem lehet megtörni.

„Miután a próféta a birodalom világi eseményein keresztül levezetett bennünket a hetven hét végéig, a 23. versben visszavisz minket arra az időre, amikor a rómaiak közvetlen kapcsolatba kerültek Isten népével a zsidó szövetség által, Kr. e. 161-ben; ettől a ponttól fogva pedig az események egyenes vonalán vezet le bennünket az egyház végső diadaláig és Isten örökkévaló országának felállításáig. A zsidók, akiket a szíriai királyok súlyosan elnyomtak, követséget küldtek Rómába, hogy a rómaiak segítségét kérjék, és „barátsági és szövetségi frigyre” lépjenek velük. 1 Makk. 8; Prideaux, II, 234; Josephus: A zsidók története, 12. könyv, 10. fejezet, 6. szakasz. A rómaiak meghallgatták a zsidók kérését, és rendeletet adtak nekik, amely ezekkel a szavakkal volt megfogalmazva:—”

„A szenátus határozata a zsidó nemzettel kötendő segély- és barátsági szövetségről. Senkinek, aki a rómaiak fennhatósága alá tartozik, nem lesz szabad háborút viselnie a zsidó nemzet ellen,

sem azokat támogatnia, akik ezt teszik, akár gabona, akár hajók, akár pénz küldésével; és ha a zsidók ellen támadás intéztetik, a rómaiak erejükhöz mérten segítségükre lesznek; továbbá, ha a rómaiak ellen támadás intéztetik, a zsidók segítségükre lesznek. És ha a zsidók úgy látják jónak, hogy e segélyszövetséghez valamit hozzáadjanak, vagy abból elvegyenek, az a rómaiak közös beleegyezésével történjék. És bárminemű ily módon tett kiegészítés kötelező erejű lesz.” „Ezt a határozatot” — mondja Josephus — „Eupolemus, János fia, és Jason, Eleázár fia írta le, amikor Júdás volt a nemzet főpapja, és testvére, Simon a sereg vezére. És ez volt az első szövetség, amelyet a rómaiak a zsidókkal kötöttek, és ilyen módon ment végbe.”

„Ebben az időben a rómaiak még kis nép voltak, és elkezdtek álnokul, vagyis — amint a szó jelenti — ravaszsággal cselekedni. Ettől a ponttól fogva pedig biztos és gyors felemelkedéssel jutottak el a hatalomnak arra a magaslatára, amelyet később elértek.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 270, 271.

A huszonkettedik vers keresztje nemcsak úgy zár le egy sort, hogy annak végén ugyanaz a jelkép áll, amely a sor elején is megtalálható, hanem a következő vers visszatér ahhoz a történelemhez, amely megelőzte a keresztet, hozzávetőleg harminc évvel Paniumnál után és hozzávetőleg száz évvel azelőtt, hogy Róma meghódította Jeruzsálemet. A zsidók szövetségének azon útjelzőjét, amelyet Smith itt Kr. e. 161-re azonosít, más úttörők Kr. e. 158-ra teszik. Az a pont, amelyre itt összpontosítok, nem annyira a dátum, hanem az, hogy a tizenhattól a huszonkettedik versig terjedő versek a prófétai történelem olyan vonalát képviselik, amelynek mind alfája, mind ómegája a vasárnapi törvény. Miután tehát a tizenhatodiktól a huszonkettedik versig terjedő szakasz történelmi vonala bemutatásra kerül, a huszonharmadik vers megismétli és kibővíti a tizenhatodiktól a huszonkettedik versig terjedő szakaszon belüli történelmet. A huszonharmadik vers által ábrázolt prófétai történelmi vonal a Makkabeusok története, és a Makkabeusok története tökéletes párhuzama az Egyesült Államok történetének.

Két dinasztia

A Makkabeusok a Szeleukida királyság elleni felkelést képviselik, amely IV. Antiokhosz Epiphanész uralkodása idején kezdődött. A felkelés az északi szeleukida királyság ellen irányult, és olyan győzelemmel végződött, amely a zsidó történelmi korszak azon két júdeai dinasztiájának egyikéhez vezetett, amely időszak végül Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkezett pusztulásához vezetett. Az első dinasztia a Hasmóneus, a második pedig a Heródesi volt. A Heródesi dinasztia a második júdeai kormányzat volt az északi szeleukida királyságtól való megszabadulás után. Közvetlenül kapcsolódott a római rendszerhez, míg a megelőző Hasmóneus dinasztia lényegében zsidó volt. A Hasmóneus dinasztia Kr. e. 141-ben kezdődött, Kr. e. 37-ben pedig megkezdődött a Heródesi dinasztia, amely Kr. u. 70-ig tartott.

A dinasztiák Júdea, az ősi és szó szerinti dicsőséges föld kormányzatát jelképezik. A makkabeus felkelés Kr. e. 167-től 160-ig tartott. Kr. e. 164-ben a makkabeusok kiűzték Antiochus Epiphanést Jeruzsálemből, és megtisztították, majd újra felszentelték a templomot, miután Antiochus azt meggyalázta; de csak Kr. e. 141-ben győzték le teljesen az északi szeleukida hatalmat, és kezdődött meg a Hasmóneus-dinasztia.

A Heródes-dinasztia kulcsa ennek a vonalnak, mert Nagy Heródes volt az, aki Jézus születésének idején elrendelte a csecsemők megöletését, és az ő fia uralkodott akkor, amikor Jézus meghalt. Nagy Heródes volt az apa, és Júdea királya volt, az ő fia azonban csupán negyedes fejedelem volt, vagyis a királyság egynegyede fölött uralkodó vezető, inkább helytartó, mint király. Ezért hiányzott belőle az a hatalom, amely szükségessé tette, hogy Pilátussal kapcsolatba lépjen Krisztus megfeszítése érdekében. Jézus születése volt a prófétai „vég ideje” az ő prófétai vonalában, halála pedig a vasárnaptörvényt jelképezi. Az első Heródes 1989-et jelképezi, az utolsó Heródes pedig a vasárnaptörvényt. Heródes, az apa, Heródestől, a fiúig Krisztus prófétai vonala.

A Makkabeusok vonala egy győzedelmes lázadással kezdődik egy északi király ellen, aki görög szokásait, kultúráját, valamint a görög vallást is ráerőltette a zsidókra. A Hasmóneus-dinasztia kezdete 1798-at jelképezte. Miért van ez így? — kérdezhetné valaki. Ha az egyik dinasztia egy prófétai „vég idején” kezdődik, miként a Heródes-dinasztia Krisztus születésekor, akkor a másik dinasztiának prófétai szükségszerűség folytán ugyanilyen kezdettel kell bírnia. Mindkét dinasztia a vég idejével kezdődik, amikor Krisztus születését a „vég idejeként” alkalmazzuk, ám a balgák sohasem látják meg a vég idejéhez kapcsolódó, felnyitott világosságot.

A mi korunkban, miként Krisztus napjaiban is, előfordulhat a Szentírás félreolvasása vagy félremagyarázása. Ha a zsidók komoly, imádságos szívvel tanulmányozták volna a Szentírást, kutatásukat az időre vonatkozó igaz ismeret jutalmazta volna meg, és nemcsak az időre, hanem Krisztus megjelenésének módjára vonatkozóan is. Krisztus dicsőséges második eljövetelét nem tulajdonították volna első adventjének. Bírták Dániel bizonyágtételét; bírták Ésaías és a többi próféta bizonyágtételét; bírták Mózes tanítását; és íme, Krisztus ott volt a kellős közepükön, ők mégis a Szentírást kutatták az ő eljövetelére vonatkozó bizonyíték után. És éppen azokat a dolgokat cselekedték Krisztussal, amelyekről meg volt jövendölve, hogy cselekedni fogják. Annyira megvakultak, hogy nem tudták, mit cselekszenek.

„És ma, 1897-ben is sokan ugyanazokat a dolgokat cselekszik, mert nem rendelkeztek tapasztalattal a próbaüzenetekben, amelyek az első, a második és a harmadik angyal üzenetében foglaltatnak. Vannak olyanok, akik az Írásokat kutatják annak bizonyítására, hogy ezek az üzenetek még mindig a jövőben vannak. Egybegyűjtik az üzenetek igazságát, de elmulasztják megadni nekik megfelelő helyüket a prófétai történelemben. Ezért az ilyenek abban a veszélyben vannak, hogy félrevezetik a népet az üzenetek elhelyezését illetően. Nem látják és nem értik a vég idejét, sem azt, hogy hová kell helyezni az üzeneteket. Isten napja lopakodó léptekkel közeledik; de a magukat bölcsnek és nagyoknak tartó emberek a „felsőbb oktatásról” fecsegnek. Nem ismerik Krisztus eljövetelének jeleit, sem a világ végének jeleit.” Paulson Collection, 423, 424.

Krisztus születésének „a vég idejeként” való azonosítása, és ennél fogva annak kulcsaként, hogy a Makkabeusok vonalát a végső napok jelenvaló igazságának összefüggésébe hozzuk, Krisztust magának az igeszakasznak a középpontjává teszi, ami egyben annak bizonyítéka is, hogy ez az alkalmazás helytálló.

A Makkabeusok vonala a lelki dicsőséges földet szemlélteti, és a szemléltetés egy olyan időszakban kezdődik, amikor a dicsőséges föld polgárai elszakadnak az északi király politikai és

vallási uralmától. A Makkabeus-felkelés, amely a Hasmóneus-dinasztiához vezetett, 1776-ot jelképezi, és az északi király ellen végrehajtott felkelés, amelyet a Makkabeusok vittek véghez, a függetlenségi háborút jelképezte. Az 1776-tól 1798-ig terjedő huszonnégy év a Makkabeus-felkelést jelképezi, amely az 1798-as vég idején a Hasmóneus-dinasztiához vezetett, s amely addig folytatódott, amíg a vég idején, 1989-ben meg nem kezdődött a Heródesi-dinasztia. A Heródesi-dinasztia egészen Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkezett pusztulásáig tartott.

Amit e történelmi vonalban fontos felismerni, az kettős: egyrészt szemléltetése az ősi dicsőséges földnek, amely az újkori dicsőséges föld előképe; másrészt egy olyan történelmi vonalon belül kezdődik, amely a tizenhatodik verssel veszi kezdetét, ahol Róma első ízben hódítja meg a dicsőséges földet, ezáltal azonosítva a vonal elsődleges témáját. A tizenhatodik versztől a huszónkettedik versig terjedő vonal a dicsőséges földet jelképezi, és összefüggése a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény. A vonal egyúttal az imádók két osztályát is jelképezi, amelyek mindkét dinasztikus kormányzatot befolyásolják. A szadduceusok számbelileg kevesebben voltak, de általában ellenőrzésük alatt tartották a zsidó vallási és politikai rendszereket mindkét dinasztikus korszakban. A vallási rendszert egy papság irányította, és e papságra egyaránt hatást gyakoroltak a szadduceusok és a farizeusok. A Hasmóneus és a Heródesi kormányzatot egyaránt befolyásolták a farizeusok és a szadduceusok, és a két dinasztia az Egyesült Államok kormányzatát jelképezi 1798-tól a vasárnapi törvényig.

A farizeusok és szadduceusok a politikai meggyőződés két olyan pártját képviselik, amelyeket a rabszolgaság kérdésében elfoglalt álláspontjuk különböztet meg egymástól. A demokraták rabszolgaságpártiak, a republikánusok pedig rabszolgaságellenesek; és együtt működnek az Amerikai Egyesült Államok alkotmányos kormányzatának politikai szervezetével. Ez a kormányzat a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének földi fenevada, és a földi fenevad külső történelmét republikánus szarva jelképezi. Belső történelmét a protestáns szarv jelképezi. A szarvak elkülönülnek a fenevaden, mert a fenevad az Alkotmány, amely elválasztja az állami szarvat az egyházi szarvtól, de a történelem folyamán együtt haladnak. A republikánus szarvnak két befolyása van: vagy a rabszolgaság mellett, vagy ellene. A protestáns szarvnak két befolyása van: vagy a hetednap szombat mellett, vagy a nap első napja mellett.

Nagyjából harminc évvel a paniumi csata után a Makkabeusok jelölik az Egyesült Államok történelmét mint a bibliai prófécia hatodik királyságát. Ezután hozzávetőleg egy évszázaddal később teljesebbé válik a tizenhatodik vers, amikor Jeruzsálemet meghódítják, előképezve a keresztet. Júdea a második ama három akadály közül, amelyeket Róma legyőz, miközben átveszi a világ feletti uralmat. Pompeius hadvezér Kr. e. 65-ben meghódította Szíriát, majd Kr. e. 63-ban Júdát. Augustus Caesar a harmadik akadályt az actiumi csatában győzné le Kr. e. 31-ben. Ezt a történelmet a tizenhatodiktól a huszónkettedik versig terjedő szakasz vonala ábrázolja.

A kereszt idejére a Makkabeusok történelme már csaknem kétszáz éve tart. Uriah Smith azonosítja, hogy a huszonharmadik versben a zsidókkal kötött szövetség által ábrázolt történelmet a történelemnek ahhoz a kiindulópontjához kell igazítani, amely csaknem kétszáz évvel a huszónkettedik versben szereplő kereszt története előtt következett be. A huszónkettedik vers keresztjének történetét összhangba kell hozni a tizenhatodik verssel, mert a tizenhatodik vers is a

vasárnapi törvény. Ez azt jelenti, hogy a Makkabeusok vonala, amely Júda dicsőséges földjének történelme, jóval a tizenhatodik vers vasárnapi törvénye előtt kezdődik.

Amikor megértjük, hogy a millerita történelem a száznegyvennégyezer történetét szemlélteti, akkor a milleriták számára a vég idejét 1798-ban összhangba hozhatjuk a száznegyvennégyezer számára a vég idejével 1989-ben. Amikor ezt tesszük, akkor az első és második angyal történetét rávetítjük a harmadik angyal történetére. Az 1798 és 1989 évszámok Dániel tizennegyedik fejezeté negyvenedik versének történetében az alfa és ómega jelzőpontjai.

A negyvenedik vers „a vég idején” kezdődik, amelyről könnyen bebizonyítható, hogy 1798; és helyesen értelmezve a Szovjetunió 1989-es összeomlása beteljesítette a negyvenedik verset, és ez a beteljesedés is „a vég ideje” volt. Két „végidő” egy versben, ugyanabban a fejezetben, mint a Makkabeusok vonala. A makkabeus felkelés, amely a Hasmóneus-dinasztiához vezetett, az 1776-tól 1798-ig terjedő huszonkét évet jelképezi. 1798-ban a Hasmóneus-dinasztia kezdődött, és 1989-ben a Heródes-dinasztia kezdődött.

Dániel tizennegyedik fejezetének tizedik verse 1989-et azonosítja, a tizenhatodik vers pedig a vasárnaptörvény. Az e versekben foglalt történelmi vonal három ütközetet, egy déli király bukását és Róma belépését a prófétai történelembe ábrázolja. Magában foglalja továbbá két dinasztia vonalát is, amelyek előképezik azt a változást, amely akkor következik be, amikor a Jelenések tizenharmadik fejezetének földi fenevada, amelynek „két szarva volt, a Bárányéhoz hasonló, és” „úgy szólt, mint a sárkány”, megjelenik. Egymást követő sorrendben az első zsidó dinasztia a bárány, a második római dinasztia pedig a sárkány. Az első dinasztia zsidó volt, a második római. Akár zsidó, akár római volt, a földi fenevadnak két szarva volt.

A zsidó dinasztia a protestáns szarvat jelképezi, a római dinasztia pedig a republikánus szarvat. Mindkét szarv egyúttal kettős prófétai felosztással is rendelkezik. A szadduceusok és a farizeusok adják a rabszolgaságpárti demokraták keretét, szemben a rabszolgaságellenes republikánusokkal; miközben a balga szüzek kétszeres felosztását is jelképezik, ellentétben a bölcs szüzekkel. A farizeusok mint balga szüzek az első csalódáskor tisztítatnak ki, a szadduceusok pedig a templom második megtisztításakor. A farizeusok, Szárdis gyülekezetéhez hasonlóan, azt vallották magukról, hogy élő nevük van, pedig halottak voltak, és először ők tisztítatnak ki; azután a szadduceusok, akik tagadták Isten hatalmát, tagadták az Éjféli Kiáltás erejét és üzenetét. A szadduceusok a szövetség népe, amely mellett elhaladnak; a szadduceusok azok, akik megelégednek a jó érzelmek érzéseivel.

„Krisztus eljövetelét, amint azt az első angyal üzenete hirdette, úgy értették, hogy azt a vőlegény érkezése jelképezi. A közeli eljövetelének hirdetése nyomán végbement széles körű reformáció megfelelt a szüzek kivonulásának. Ebben a példázatban, miként a Máté 24-ben foglaltban is, két csoport jelenik meg. Mindnyájan magukhoz vették lámpásaikat, a Bibliát, és annak világosságánál indultak el a Vőlegény fogadására. Ám míg „a balgák magukhoz vették lámpásaikat, de olajat nem vittek magukkal”, „az okosak pedig lámpásaikkal együtt olajat vittek edényeikben.” Ez utóbbi csoport részesült Isten kegyelmében, a Szentlélek újjáteremtő, megvilágosító erejében, amely az Ő Igéjét lámpássá teszi a láb számára és világossággá az ösvényen. Isten félelmében kutatták az Írásokat, hogy megismerjék az igazságot, és komolyan

törekedtek a szív és az élet tisztaságára. Ezeknek személyes tapasztalatuk volt, hitük Istenben és az Ő Igéjében, amelyet sem csalódás, sem késedelem meg nem dönthetett. Mások „magukhoz vették lámpásaikat, de olajat nem vittek magukkal.” Indulatból cselekedtek. A komoly üzenet felkeltette félelmüket, de testvéreik hitére támaszkodtak, megelégedve a jó érzelmek pislákoló világosságával, az igazság alapos megértése vagy a kegyelem szívben végzett valódi munkája nélkül. Ezek reménységgel telve indultak az Úr fogadására, a közvetlen jutalom kilátásában; de nem voltak felkészülve a késedelemre és a csalódásra. Amikor a próbatételek elérkeztek, hitük elbukott, és lámpásaik halványan égtek.” The Great Controversy, 393.

Akár politikai, akár vallási természetűek, mindkét csoport egyesül a bölcsek ellen a válság idején, éjfélkor. Ezt leszögezve, a cikket azzal kezdtük, hogy felvetettük: a tizennegyedik verset a versek gondolatmenetében elfoglalt helye alapján alkalmazom, ellentétben a versek által ábrázolt történelmi sorrenddel. Ezt a logikát a huszonharmadik vers elhelyezkedésével összhangban alkalmazom. Egy jelzőpont elhelyezésének meg kell felelnie történelmi beteljesedésének. Az a szövetség, amelyet a zsidók a rómaiakkal kötöttek a Makkabeusok korában, meghatározta, hogy a verset hová kell alkalmazni. A tizennegyedik vers „rablói”, akik megerősítik a látomást, Kr. e. 200-ban tették ezt, éppen a pánioni csata évében, ám a csata és a rablók két különböző jelkép.

A „rablók” a narratíva részévé válnak, nem azért, hogy közvetlen kapcsolatot állapítsanak meg a paniumi csata dátumával, hanem hogy azonosítsák azt a viszonyt, amelyet az Egyiptom meggyengült, ötéves uralkodójával kialakítottak, akit Antiokhosz készült legyőzni. Nem akarták, hogy megszakadjon az egyiptomi búza importja a Római Birodalomba. A vers tárgya Róma prófétai kapcsolata a sebezhető, ötéves egyiptomi királlyal. Ez a közbenjárás annak az összeomlásnak a következményeit azonosítja, amely Putyin ama kísérletét követi, hogy az ukrán egyházat ismét az orosz egyháznak vesse alá, miként korábban, 1989 előtt volt. Ez a kísérlet kezdetét jelenti déli királysága fokozatos hanyatlásának, és amikor Putyin meghal, miként Ptolemaiosz, vagy valamiképpen száműzetésbe kerül, amint Uzziás és Napóleon, prófétailag eltávolíttatik, és királyságát ezután kevésbé rátermett vezetők sorozata irányítja. Ezután, az ötéves király idejében, a pápai Róma közbelép, hogy megvédje érdekeit, vagyis az ukrán egyházat.

A pápaság nem az orosz vagy az ukrán ortodoxia között választ oldalt; minden oldalt kijátszik, hogy valamennyi vallási testületet a maga fennhatósága alá vonja, amint azt Ézsaiás negyedik fejezete szemlélteti.

És ama napon hét asszony ragad meg egy férfit, ezt mondván: A magunk kenyerét esszük, és a magunk ruháját viseljük; csak hadd neveztessünk a te nevedről, hogy elvétessék gyalázatunk. Ama napon az Úr sarjadéka ékes és dicsőséges lesz, és a föld gyümölcse kiváló és szép Izráel megmenekültjei számára. És léssen, hogy aki Sionban megmarad, és aki Jeruzsálemben életben marad, szentnek mondatik, mindaz, aki az élők közé van beírva Jeruzsálemben. Ézsaiás 4:1–3.

A pápaság magához ragadja az összes vallási testület fölötti irányítást, amelyeket hét asszony jelképez, vagyis az összes egyházat. E hét egyház azt kívánja, hogy katolikusnak nevezzék őket, ami egyetemeset jelent, és nyilvánvaló, hogy nem Isten népe, mert a maguk öltözetét

szándékoznak viselni. Mindazon vallási testületek egyesülése, amelyek a maguk emberi ruházatát kívánják viselni, abban az időben megy végbe, amikor a „Jeruzsálemben maradottakat szenteknek mondják”, vagyis amikor az Úr sarjadéka laodiceai népből filadelfiai néppé alakul át; ekkor válik a pápaság az összes vallási testület fejévé, éppen abban az időben, amikor a politikai testületek fejévé is tétetik.

1989-ben az ukrán egyház az északi király jelképe volt, amint elsöpörte a Szovjetuniót, és Putyin arra fog törekedni, hogy helyreállítsa a korábbi alávetettségi viszonyt, leprát kapjon a homlokára, és üldözést indítson az ellen a vallás ellen, amely megtagadta követeléseit. Ez az üldözés Ptolemaiosz saját nemzetében, Alexandria városában ment végbe, ezért az Oroszországon belüli, Róma befolyása alatt álló egyházak Putyin célpontjává, és végévé lesznek. Miközben Trump a paniumi csatára készül, 2025-ben azonosíthatóvá válik nyílt kapcsolata a meggyengült egyiptomi gyermek-király oltalmazójával. Az a római hatalom, amely Kr. e. 200-ban oltalmazta az egyiptomi gyermek-királyt, akkor már nem fogja oltalmazni a gyermek-királyt. Segíteni fog a gyermek-király végének előidézésében. Róma mint Egyiptom oltalmazója Kr. e. 200-ban, Rómát mint Egyiptom pusztítóját jelképezi a paniumi csatában.

Milleriták

A milleriták nem három római hatalmat láttak, hanem csak kettőt, mégis az általuk képviselt igazság ugyanúgy igazság volt. Antiokhosznak mint jelképnek a prófétai logikája lehetővé teszi számunkra, hogy a tizennegyedik verset egy olyan történetben alkalmazzuk, amely megelőzi a tizenötödik verset, még akkor is, ha az a történelem, amely kezdetben beteljesítette e verseket, a tizennegyedik és a tizenötödik verset egyaránt Kr. e. 200-ra helyezte. Azt állítom, hogy a tizenhatodik vers a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény, hogy a tizennegyedik vers 2025 volt, és hogy a tizenötödik vers a még jövőbeli pánioni csata. Antiokhosz bizonyítja, hogy a három csata egyetlen prófétai vonalat alkot, mert mindhárom csatában jelen van; de ugyanígy azt az állítást is bizonyítja, amelyet itt előterjeszték: hogy e versek végidei alkalmazása, ha helyesen osztjuk fel a line upon line módszertan szerint.

Antiochus mindhárom csatában jelen volt, és az utolsó napokban a pápaság helyettesítő hatalmát jelképezi 1989-ben (Reagan és az USA), 2014-ben (Zelenskyy és Ukrajna), majd a paniumi csatánál ugyanazt a helyettesítő hatalmat, mint 1989-ben, mert Jézus mindig a kezdettel ábrázolja a véget. Ronald Reagan halott és eltemették, így Antiochus történelmi tanúságtétele összhangban áll a millerita értelmezéssel, de alá van vetve azoknak a szabályoknak, amelyek a „line upon line” alkalmazását irányítják. A versekben szereplő utolsó pápai helyettesítő hatalom Trump, noha történelmileg Antiochus mindhárom csatában jelen volt. A tizenharmadik vers beteljesítéséhez Trumpnak el kellett veszítenie a második választást, mert a tizenharmadik versben „visszatér”, erősebben, mint valaha, elég erősen ahhoz, hogy a golyó átfúrja a fülét; ez pedig a jobb hüvelykujjal és a jobb nagylábujjal együtt az volt, amit vérrel kellett megkenni, amikor a papokat felkenték.

Reagan Trump előképe volt, mert Reagan az első a vég idejének 1989-től számított utolsó nyolc elnöke közül. Lincoln Trump előképe volt, mert ő volt az első republikánus elnök. Lincolnt a

rabszolgaságpárti demokraták gyilkolták meg Rómával szövetségben, és mind Ronald Reagan, mind pápista megfelelője, II. János Pál, túlélte a merényleteket. Trumpot 2020-ban politikailag meggyilkolták, az elcsalt választás által, a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének hetedik verse beteljesedéseként, majd 2024-ben feltámadt a tizenegyedik vers beteljesedéseként.

És amikor bevégezik bizonyágtételüket, a mélységből feljövő fenevad hadat indít ellenük, legyőzi őket, és megöli őket. ... És három és fél nap múlva az Istentől való élet Lelke bement beléjük, és lábukra álltak; és nagy félelem szállta meg azokat, akik látták őket. Jelenések 11:7, 11.

Trump feltámadása volt a tizenharmadik versben említett „visszatérése”, és egyúttal párhuzamot is szolgáltatott Róma egyik jellegzetességével, mert Róma „a nyolcadik, amely a hét közül való”, és Trump Róma képmása.

És a fenevad, amely volt és nincs, maga a nyolcadik, és a hét közül való, és a veszedelembé megy. Jelenések 17:11.

Trump második elnöki ciklusa öt Reagan óta a nyolcadik elnökké teszi, és mivel egyben a hatodik is volt, Trump a pápasággal összhangban „a nyolcadik, és a hét közül való”. A nyolc a feltámadás jelképe, ami azt hangsúlyozza, hogy neki mint a pápaság képmásának halálos sebet kellett kapnia, amely meggyógyult, hogy „visszatérhessen”.

És láttam, hogy egyik feje mintegy halálos sebet kapott; de halálos sebe meggyógyult; és az egész világ csodálattal követte a fenevadat. Jelenések 13:3.

Amikor a halálos seb begyógyul, a világ „csodálattal követi a fenevadat”, és amikor Trump 2024-ben feltámadt mint a hét közül való nyolcadik, „visszatért”, és az egész világ csodálattal követte őt.

És három és fél nap múltán az Istentől való élet Lelke bement beléjük, és lábukra álltak; és nagy félelem szállta meg azokat, akik látták őket. És hallottak egy nagy szót az égből, amely ezt mondta nekik: Jöjjetek fel ide. És felmentek az égbe egy felhőben; és ellenségeik látták őket. Jelenések 11:11, 12.

Trump „visszatért” a 2024-es választáson, majd 2025-ben őt és Leó pápát is beiktatták. Jézus közvetlen és igazságos figyelmeztetést adott mindazoknak, akik látni akartak.

Mikor azért meglátjátok a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt, amint a szent helyen áll, (aki olvassa, értse meg.) Máté 24:15.

Márk talán valamivel világosabban fogalmaz.

„Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt, ott állni, ahol nem volna szabad, (aki olvassa, értse meg.) akkor akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe.” Márk 13:14.

A pusztító utálatosság Róma mindhárom korszakában. A pogány, a pápai és a modern Róma egyaránt figyelmeztető jelképe Isten népe számára. A figyelmeztetést akkor kell felismerni, amikor

Róma „szent helyen” áll, vagy ott, „ahol nem volna szabad” lennie. A dicsőséges föld a Szentírásban a szent föld, az Egyesült Államok pedig a lelki dicsőséges föld.

És az Úr birtokba veszi Júdát, mint az ő örökrészét a szent földön, és ismét Jeruzsálemet választja. Hallgasson minden test az Úr előtt, mert felkelt az ő szent lakhelyéről. Zakariás 2:12, 13.

Amikor Rómát a szent helyen állni látjátok, az Úr Jeruzsálemet választja szövetséges népéül az utolsó alkalommal. Amikor Reagan, a nyolc elnök közül az első, titkos szövetséget kötött a bibliai próféciaiban szereplő antikrisztussal, az a nyílt szövetséget jelképezte Rómával a nyolcadik és utolsó elnök részéről, a vég idejétől, 1989-től számítva. Az ómega-szimbólumok gyakran megfordítják az alfa-szimbólum tulajdonságait.

XIII. jelenések könyve szerint 2025-ben Leó pápa és Trump beiktatása a tengerből feljövő fenevad és a földből feljövő fenevad közötti nyílt kapcsolatot azonosítja. Trump és Leó nyílt szövetségére való fordulat, amelyet Reagan és II. János Pál titkos szövetsége jelképezett előre, arról tájékoztat bennünket, hogy az egyiptomi gyermek-király támogatása, amely Kr. e. 200-ban teljesítette be a tizennegyedik verset, az utolsó napokban a támogatás hiányát jelképezi.

2025 megállapítja a külső alapvető látomást vagy próféciát, mert felemeli Rómát mint Róma ama figyelmeztetését, amelyet Dániel „a pusztító utálatosság” szimbolikájával azonosít. A pusztító utálatosságra vonatkozó figyelmeztetés megelőzi a „pusztulás” által jelképezett romlást. Jeruzsálemnek Cestius alatti ostromában a figyelmeztetést az szemléltette, hogy Róma hatalmának zászlóit a szentély szent területén belül állították fel. Akik látták, megértették, engedelmeskedtek, és elhagyták a várost, oltalmat nyertek, amikor az ostrom újra megindult. Meglátták a római figyelmeztető jelet. Azok a keresztények, akik elkülönültek a Pergamumban lévő megalkudott egyháztól, majd ezt követően a Thiatira gyülekezetétől, a pusztába menekültek, amikor látták a bűn emberét az Isten templomában ülni. E tanúk az utolsó napokban azonosítják a pusztító utálatosságra vonatkozó, Dániel által megjövendölt figyelmeztetést.

Ismételten bemutattuk, hogy 1888 Cestius ostroma volt, és a vasárnaptörvény-válság lezárása Titus ostroma. Az 1880-as évek Blair-féle vasárnaptörvény-javaslati, együtt azokkal a vasárnaptörvényekkel, amelyeket az 1880-as években egyes déli államokban bevezettek, Cestius figyelmeztetése volt, amely egyúttal kijelölte a választóvonalat White testvérnő vidéki életre vonatkozó tanácsában is. Az 1880-as évek előtt tanácsa az volt, hogy a jövőben vidékre kell majd költöznünk, ám az 1880-as évek után a vidéki élet olyasmis volt, aminek már meg kellett valósulnia. A Blair-javaslatok figyelmeztető jele, amelyek az 1880-as években a pápai hatalom tekintélyének jelét mozdították elő és tárgyalták, előképe volt a 9/11 idején elfogadott Patriot Actnek, mert a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyala mindkét történetben megjelent.

9/11 Cestius figyelmeztetése volt, amint tekintélyét a szent helyre helyezte, ahová nem lett volna szabad, mert 9/11-kor a római jog felváltotta az angol jogot. A 2021-es Pelosi-perekben a tisztességes eljárás záradékát elvetették, és ez újabb lépést jelent Titus ostroma felé, amely az Egyesült Államokban a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénynél ér véget. Az ostrom egy időszak. 1888 a belső protestáns szarv lázadásáról beszél, 9/11 pedig a külső republikánus szarv

lázadásáról. A pápa beiktatása a dicsőséges földről ugyanabban az évben, amikor a végső elnököt is beiktatják, az utolsó figyelmeztetést jelképezi: a pusztító utálatosság ott áll, ahol nem kellene, közvetlenül a paniumi csata előtt. A paniumi csata közvetlenül átvezet a vasárnapi törvénybe és az actiumi csatába, amely a pogány Róma számára a harmadik és végső akadályt jelképezte, azután pedig a pogány Róma 360 évig uralkodott legfőbb hatalomként Dániel 11:24 beteljesedéseként. A vasárnapi törvényt a hatodik és a hetedik királyságot egyaránt Róma hódítja meg, és ezután a modern Róma egy jelképes órán, vagyis negyvenkét jelképes hónapon át uralkodik.

A tizenhatodik versben Pompeius, aki éppen most győzte le a pogány Róma első akadályait Szíriában, ezután Jeruzsálemet is meghódítja. Pompeius ledönti Róma első két akadályát, a harmadikat pedig Augustus Caesar győzi le Actiumnál. A modern Róma először 1989-ben hódítja meg a déli királyságot a negyvenedik vers beteljesedéseként, valamint amint azt a tizedik vers előképezi. Ezután a vasárnaptörvényt a modern Róma meghódítja második és harmadik akadályát az Egyesült Államokkal, majd az Egyesült Nemzetek azonnal beleegyezik, hogy királyságát a pápai hatalomnak adja. A pogány Róma Pompeiusszal kettőt hódított meg, majd egyet, a pápai Róma pedig egyet hódított meg 1989-ben, majd a következő kettőt a tizenhatodik versben, ahol Pompeius a második hódításával van megjelölve.

Akár a pogány Róma számára Actiumnál jelentkező harmadik akadályról volt szó, akár a harmadik akadályról, amelyet az jelképezett, hogy 538-ban a gótokat kiűzték Róma városából, amikor Róma legyőzi a harmadik akadályt, korlátlanul uralkodik.

Bizony, semmit sem cselekszik az Úr Isten, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak. Ámós 3:7.

Az Úr bizonyosan megadja a figyelmeztető jel végső megnyilvánulását, amelyet Dániel könyvében a pusztító utálatosság jelképez, mielőtt a pusztítás bekövetkezik. Ez a figyelmeztető jel a nyílt szövetség, szembeállítva Reagan titkos szövetségével, amely 2025-ben kerül ábrázolásra. Az Úr nem hoz ítéletet anélkül, hogy előbb figyelmeztetést ne adna, és Ámós igen egyértelműen szól arról, miben áll a szolgálóinak adott titkos kijelentés, és kikhez irányul.

Halljátok meg e szót, amelyet az Úr szólt ellenetek, ó, Izráel fiai, az egész nemzetség ellen, amelyet felhoztam Egyiptom földjéről, mondván: Csak titeket ismertelek a föld minden nemzetsége közül; azért megbüntetek titeket minden gonoszságotokért. Ámós 3:1, 2.

Ámós Isten választott szövetséges népének utolsó nemzedékéhez szól, amelynek büntetésben kell részesülnie, összhangban azzal a huszonöt férfival, akik Ezékiel nyolcadik fejezetében a nap előtt hajolnak meg. Ámós a laodiceai üzenetet tárja eléjük, amely az élők ítéletének idején, a bűn eltörlése során a harmadik angyal üzenete. Ámós figyelmeztetése két fél egyesülésén alapul.

Vajon járhat-e együtt kettő, ha meg nem egyeztek? Ordít-e az oroszlán az erdőben, ha nincs zsákmánya? Felhangzik-e az ifjú oroszlán szava az ő tanyájáról, ha semmit sem fogott? Vajon verembe esik-e a madár a földön, ahol nincs számára tör? Felszedik-e a tört a földről, ha fogtak vele valamit? Megfűjják-e a trombitát a városban, és a nép nem retten meg? Történik-e veszedelem a városban, amelyet nem az Úr cselekedett? Ámós 3:3–6.

A ketten együtt járásra mint egyre vonatkozó figyelmeztetés annak a csapdának az összefüggésébe van helyezve, amely madarat fog a földről. A madarak a vallási testületek jelképei, és a pápaság a Jelenések könyvében minden tisztátalan és gyűlöletes madárnak kalitkája.

És hatalmas szóval teljes erejéből kiáltott, mondván: Elesett, elesett a nagy Babilon, és ördögök lakóhelyévé lett, minden tisztátalan lélek tanyájává, és minden tisztátalan és gyűlöletes madár börtönévé. Mert valamennyi nemzet ivott paráznasága haragjának borából, és a föld királyai paráználkodtak vele, és a föld kereskedői meggazdagodtak kényezésének bőségéből. Jelenések 18:2, 3.

A kalitkába zárt madár foglyul ejtett madár, és amikor egy nemzet paráznaságot követ el Róma paráznájával, foglyul ejtett madárrá lesz; és az a madár, amely valamennyi többi prófétai madár fölé emeltetik, az a hatalom, amelynek háromrészes háza felépül, a vasárnaptörvénynél megalapoztatik, az ő helyén, amely Sineár, amely Babilon. Ez az a madár, amely 1798-ban halálos sebet kapott, vagy amint Zakariás mondja, ólomfedél helyzetetett a kosarára, de azután a spiritizmus és a hitehagyott protestantizmus madarai felemelték.

Akkor kiment az angyal, aki velem beszélt, és ezt mondta nekem: Emeld fel most a te szemeidet, és lásd meg, mi ez, ami kijön. Én pedig ezt mondtam: Mi ez? Ő pedig így szólt: Ez egy éfa, amely kijön. Majd ezt mondta: Ez az ő hasonmásuk az egész földön. És íme, felemeltetett egy ólomtalentum; és ez egy asszony, aki az éfa közepében ül. És ezt mondta: Ez a gonoszság. És bevetette őt az éfa közepébe; és az ólom súlyát annak szájára vetette. Akkor felemeltem szemeimet, és láttam, és íme, két asszony jött elő, és szél volt szárnyaikban; mert olyan szárnyaik voltak, mint a gólya szárnyai; és felemelték az éfát a föld és az ég közé. Ekkor ezt mondtam az angyalnak, aki velem beszélt: Hová viszik ezek az éfát? Ő pedig ezt mondta nekem: Hogy házat építsenek annak Sineár földjén; és mikor az elkészül, odahelyezik azt a maga alapjára. Zakariás 5:5–11.

Ámós csapdája a madarat a földről fogja meg, mert az azt a szövetséget jelképezi, amely a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényt megelőzi, amikor a föld madara fogságba esik; és Ámós szerint ez a szövetség feddés a laodiceai Hetednap Adventizmus számára, mert figyelmeztető kürt szólal meg a városban, amelyet ők nem lesznek hajlandók meghallani.

Vajon megfújják-e a kürtöt a városban, és a nép ne rettegne? Történhet-e veszedelem a városban, hogy az Úr ne cselekedte volna azt? Bizony, semmit sem cselekszik az Úr Isten, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgáinak, a prófétáknak. Ordított az oroszlán: ki ne félne? Az Úr Isten szólt: ki ne prófétálna? Ámós 3:6–8.

Az ordító Oroszlán a Júda törzséből való Oroszlán, aki Krisztust jelképezi, amikor lezárja és feltöri prófétai Igéjét. A 2025-ös nyílt szövetség Cestius ostroma, és Isten népének rablóinak jelképe akkor állítatik fel, amikor két olyat láttok együtt járni, amelyeknek soha nem volna szabad együtt létezniük. A Rómával szövetségre lépett és vele egy irányba rendeződött protestantizmus önellentmondás, mert protestánsnak lenni annyit jelent, mint tiltakozni Róma ellen.

Ezeket a dolgokat a következő cikkben folytatjuk.

Túl késő kimenekülni a csapdából

„És emlékezzünk arra, hogy Róma azzal dicsekszik, hogy soha nem változik. VII. Gergely és III. Ince elvei ma is a római katolikus egyház elvei. És ha csak megvolna hozzá a hatalma, ma is ugyanazzal az eréllyel valószínűleg meg őket, mint a múlt századokban. A protestánsok alig tudják, mit cselekszenek, amikor azt javasolják, hogy elfogadják Róma segítségét a vasárnap felmagasztalásának munkájában. Miközben ők céljuk megvalósítására törekszenek, Róma arra irányul, hogy újból megalapozza hatalmát, és visszaszerezze elvesztett felsőbbbbségét. Ha egyszer az az elv érvényre jut az Egyesült Államokban, hogy az egyház igénybe veheti vagy irányíthatja az állam hatalmát; hogy a vallásos gyakorlatokat világi törvények útján ki lehet kényszeríteni; röviden, hogy az egyház és az állam tekintélye uralkodjék a lelkiismeret fölött, akkor Róma diadala ebben az országban biztosított.”

„Isten Igéje figyelmeztetést adott a közelgő veszedelemről; ha ezt nem veszik figyelembe, a protestáns világ csak akkor fogja megtudni, mik is valójában Róma szándékai, amikor már túl késő lesz elkerülni a tört. Ő csendben növekszik hatalomban. Tanai kifejtik befolyásukat a törvényhozási termekben, az egyházakban és az emberek szívében. Emeli magas és hatalmas építményeit, amelyeknek titkos rejtekeiben meg fognak ismétlődni korábbi üldözései. Lopva és észrevétlenül erősíti erőit, hogy előmozdítsa saját céljait, amikor eljön az idő, hogy lesújtson. Mindössze előnyös helyzetre vágyik, és ezt már meg is adják neki. Hamarosan meglátjuk és meg is érezzük, mi a római elem szándéka. Aki csak hinni fog és engedelmeskedni Isten szavának, az ezáltal gyalázatot és üldöztetést von magára.” The Great Controversy, 581.

„Van egy világ, amely gonoszságban, csalásban és tévelygésben, a halál árnyékának legmélyén hever,—alszik, alszik. Kik azok, akik lelkük vajúdasával igyekeznek őket felébreszteni? Mely hang érheti el őket? Elmémet a jövőbe ragadja a látvány, amikor felhangzik a jeladás: „Ímé, jön a Völegény; menjetek ki elébe.” De némelyek késlekedtek olajat szerezni lámpásaik újratöltésére, és túl későn fogják felismerni, hogy a jellem, amelyet az olaj jelképez, át nem ruházható. Az az olaj Krisztus igazságossága. A jellemet jelképezi, és a jellem nem ruházható át. Senki sem szeresheti meg azt a másik számára. Mindenkinek magának kell megszereznie a minden bűnfolttól megtisztított jellemet.” Bible Echo, 1896. május 4.

„Amint azt láttam, hogy szegény lelkek a jelenvaló igazság híján halnak meg, és némelyek, akik azt vallották, hogy hisznek az igazságban, hagyták őket meghalni azáltal, hogy visszatartották az Isten művének előmozdításához szükséges eszközöket, e látvány túlságosan fájdalmas volt, és kértem az angyalt, hogy távolítsa el azt előlem. Láttam, hogy amikor Isten ügye igényt tartott javaik egy részére, úgy tettek, mint az az ifjú, aki Jézushoz ment (Máté 19:16–22): megszomorodva távoztak; és hogy hamarosan az áradó ostor végigsöpör majd, és minden vagyonukat elsodorja, és akkor már túl késő lesz földi javakat feláldozni, és kincset gyűjteni a mennyben.” Early Writings, 49.

„Júdás látta, hogy könyörgései hiábavalók, és felkiáltva kirohant a csarnokból: Túl késő! Túl késő! Úgy érezte, nem tudna élni addig, hogy lássa Jézust megfeszítettet, és kétségbeesésében kiment és felakasztotta magát.” Jézus élete, 722.